

Anouschka Laheij is **IN ALLES GEDREVEN**

Anouschka Laheij is altijd goed voorbereid. Maar eenmaal op het podium laat ze alles los. 'Ik kan ruimte geven aan wat er in het hier en nu gebeurt.'

Tekst Daan Borrel **Beeld** Joris-Jan Bos

Hoe ben je dagvoorzitter geworden?

"Ik ben afgestudeerd als politicoloog en psycholoog. Het werk dat ik hiervoor deed – veel coaching, management en advies – vond ik te solistisch. Het dagvoorzitten kwam toevallig op mijn pad. In mijn laatste baan moest ik een bijeenkomst organiseren. Twee collega's zeiden: 'Leid jij de dag, dat is echt iets voor jou!' Na een beetje tegensputteren, heb ik dat gedaan. Ik vond het geweldig. De puzzelstukjes vielen in elkaar: mijn nieuwsgierigheid, mijn journalistieke scherpheid, mijn wil om mensen in beweging te krijgen en om verbinding te maken tussen dingen, onderwerpen en mensen. Daarnaast voelde ik me direct vertrouwd op het podium. Dit is de baan voor mij, dacht ik. Ik heb mijn baan opgezegd en ben een eigen bedrijf begonnen. Dat is nu zeven jaar geleden."

Hoe heb je het vak je eigen gemaakt?

"Door ervaring, ervaring en ervaring. Ik begon vanaf een nulpunt maar vanaf het eerste moment bleek het leiden van gesprekken succesvol. Al gauw stond ik op veel en grote congressen. Door mijn achtergrond had ik een vrij groot netwerk opgebouwd in de profit en non-profitsector. Dat ging heel spontaan. In mijn verleden had

ik, zonder dat ik dit echt bewust door had, credits opgebouwd door goed werk te leveren en betrouwbaar te zijn. Ik ben een gepassioneerde mens: wat ik doe, doe ik gedreven. Toen ik de overstap maakte naar een eigen bedrijf, gunden veel mensen me dat. De eerste jaren deed ik ook nog training en projectmanagement, maar de laatste twee jaar is dat op de achtergrond geraakt."

Wat is jouw specialiteit?

"Ik schakel heel snel in mijn hoofd. Ik werk veel in complexe politieke omstandigheden. Dan moet je snel op een bepaald niveau zitten en het spel snappen. Mijn analytisch vermogen is goed: ik neem informatie snel op en kan dit tot de kern brengen. Tot in de puntjes voorbereiden vind ik daarom leuk. Het geeft ook zelfvertrouwen. Maar zodra ik het podium op stap, laat ik alles los. Ik durf in het hier en nu te zijn. Daarnaast ben ik heel betrokken. Inhoudelijk én met de mensen in de zaal. Ik zorg altijd dat zij in beweging raken. Dat is geen trucje: ik vind mensen gewoon leuk. Als ik voel dat ze zich uitgenodigd voelen door mij om zich te mengen, is dat een groot compliment. Ik streef naar een open sfeer. Geen elitaire bedoeling bij mij. En ik heb een afgestemde klok: ik ben altijd op tijd klaar."

Heb je ook een boodschap voor het publiek?

"Ik vind het belangrijk dat mensen meedoen aan discussies. Ik geloof dat dit echt iets toevoegt. Ik wil laten zien hoe leuk kennis is, en hoe leuk het is om daar een mening over te vormen. Mijn werk en privéleven lopen door elkaar heen en in beide ben ik sociaal bewogen. Het voelt als rijkdom om geëngageerd te zijn met het geheel: de wereld is groter dan mijn eigen werk en gezin. Dat heb ik altijd gehad. Vroeger was ik bijvoorbeeld actief bij Amnesty International. Nu zet ik een stichting op die mini-bibliotheken wil verspreiden over de hele wereld. Ik wil betekenis geven aan het leven, dat verlangen zit ook in mijn manier van werken."

*‘Ik wil betekenis
geven aan het leven,
dat verlangen zit
ook in mijn manier
van werken’*

Wat is je eigen passie?

“Ik houd heel erg van reizen. Gewoon low-budget. Het leuke daarvan vind ik dat ik onderweg steeds verrast wordt. Het is avontuurlijk. Van tevoren weet ik ongeveer waar we heen gaan, maar wat er onderweg gebeurt is nog een verrassing. Net als op het podium: omdat ik goed voorbereid ben, kan ik handelen in het moment. Met mijn gezin ben ik een aantal keer met een camper door Amerika gereden: een ultiem samenzijn. Het feit dat je met z’n allen onderweg bent, is al zo een avontuur. ’s Avonds onder de sterren met een kampvuurtje en zonder elektriciteit. En ik vind het heerlijk om de krant te lezen. Vroeger wilde ik journalist worden, maar het verbale ligt me toch beter dan het schrijven. Maar dat nieuwsgierige is nooit weggegaan.”

Wat is je ergste ervaring als dagvoorzitter?

“Ik gebruikte ooit een verkleinwoordje in een samenvatting aan het einde van een heftige debatreeks. Dat was niet helemaal gepast. ‘Er moet nog een rapportje komen, maar dat komt wel goed’, zei ik. De hele dag was juist heel goed gegaan. Er was een geweldige energie en het publiek zat vol nieuwe ideeën. Ik kwam in een soort flow, en van daaruit zei ik die laatste zin. Achteraf bleek dat de opdrachtgever vond dat ik hun taak teveel bagatelliseerde. Een stomp in mijn buik. Ik dacht dat ik een topprestatie had geleverd. Gelukkig is het goed gekomen. Het is nog steeds een belangrijke opdrachtgever. Ik vind het lastig om dit soort gebeurtenissen te relativeren. Dan voel ik plots de zwaarte van dit vak. Maar het hoort erbij. No guts, no glory. Je moet durven bewegen zodra je live gaat. Dan pas wordt het authentiek, maar je loopt tegelijkertijd een risico.”

Wat heeft je onlangs nog verrast?

“Een inzicht van politicus Thom de Graaf. We waren aan het borrelen. Daarvoor hadden we een debat gehad over taalvaardigheid in het hoger onderwijs. Als het congres of het debat voorbij is, praat ik meestal met de anderen verder bij de borrel en dan denk ik altijd: konden we het maar overdoen! Met alle kennis die we uit het congres hebben gehaald. Het voelt dan eigenlijk een beetje als een teleurstelling. Tom zei: ‘Dat zie je verkeerd. Het betekent dat het juist een goed debat is geweest.’ Op het moment dat je geïnspireerd raakt – en er nieuwe inzichten ontstaan – dan kun je het onderwerp niet helemaal uit discussiëren. Inspiratie is iets dat gaat groeien. Wauw, dacht ik toen. Dat draait alles om.” ■